

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Cob/147/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8223210497
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Maruščáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:8223210497.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Slávky Maruščákovvej a z členov senátu JUDr. Rastislava Pellu a JUDr. Františka Čisovského v spore žalobcu: A. A., nar. XX.X.XXXX, XXX XX B. C. D. XXX, právne zastúpeného JUDr. Miroslavom Bachyncom, advokátom, so sídlom Podbiel 177, 027 42 Podbiel, IČO: 36 135 101, proti žalovanému: G&F Elektro s. r. o., so sídlom Šarišská 1976/18, 091 01 Stropkov, IČO: 52 760 677, právne zastúpeného JUDr. Marcelom Ružarovským, advokátom, so sídlom A. Žarnova 11C, 917 02 Trnava, IČO: 53 711 343, o zaplatenie 2.274,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 40Cb/128/2023-156 zo dňa 24. júla 2024, takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok Okresného súdu Prešov, č.k. 40Cb/128/2023-156 zo dňa 24. júla 2024 v jeho I. a II. výroku.
- Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

- Okresný súd Prešov (ďalej len „súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 40Cb/128/2023-156 zo dňa 24. júla 2024 (ďalej len „rozsudok“) rozhodol tak, že:
  - Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.274,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 11,75 % ročne zo sumy 1.274,- eur od 27.06.2023 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
  - V prevyšujúcej časti súd žalobu zamieta.
  - Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 12%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.
- Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2.274,- eur a úroku z omeškania vo výške 11,75 % ročne z tejto sumy od 15.06.2023 do zaplatenia.
- Žalobca dôvodil, že so žalovaným uzatvoril dňa 26.04.2023 Rámcovú zmluvu o poskytovaní služieb, na základe ktorej mal vykonať elektroinštalačné, zámočnicke a montážne práce v prospech tretích osôb. Zmluvná odmena mala byť stanovená vo výške 22,- eur za hodinu, pričom 2,- eurá z hodinovej odmeny mali byť strhávané za ubytovanie. Práce mali byť pre žalovaného vykonávané podľa objednávky v mestách Lindau a Munster. Vykonané práce vyúčtoval žalobca žalovanému faktúrou číslo 2023001 vo výške 434,- eur a faktúrou číslo 2023004 vo výške 1.840,- eur, ktoré neboli uhradené.
- Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť argumentujúc, že podľa objednávky číslo AA-03-2022 vzniká žalobcovi nárok na zaplatenie odmeny za poskytnuté služby po odsúhlasení súpisu hodín od majstra za každý odpracovaný týždeň, pričom žalobca nepreukázal odpracovanie 32 hodín, preto žalovaný

popiera nárok žalobcu na zaplatenie sumy 640,- eur zodpovedajúcej 32 hodinám. Vo vzťahu k zvyšnému uplatnenému nároku vo výške 1.634,- eur si žalovaný uplatnil kompenzačnú námietku, pretože žalobca v rozpore s článkom III. ods. 5 písm. i) uzatvorenej zmluvy kontaktoval klientov žalovaného a navrhoval poskytovanie služieb za lepších podmienok, než poskytuje žalovaný, vznikla mu preto povinnosť zaplatiť žalovanému zmluvnú pokutu vo výške 10 000,- eur (žalovaný sa v konaní nedomáhal zaplatenia zmluvnej pokuty v celej výške, ale v rámci procesnej obrany uplatnil voči nároku žalobcu vo výške 1 634,- Eur kompenzačnú námietku).

5. Žalobca v rámci prostriedkov procesného útoku predložil súdu vo vzťahu k žalovaným namietanej sume 640,- Eur zodpovedajúcej 32 odpracovaným hodinám súpis prác odsúhlasený majstrom. Všetky ním uplatnené faktúry sú podložené súpsmi hodín podpísanými vedúcimi, teda majstrami alebo ich zástupcami a sú ďalej podložené konverzáciami, ktorú si vymieňal s dotýčnými osobami. Vo vzťahu k zmluvnej pokute uviedol, že bol žalovaným krivo obvinený, že porušil povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy o dielo. Tvrdí, že klienta, ktorého uvádza žalovaný, mal kontaktovať jedine za účelom komunikácie o pracovných povinnostiach a otázok ohľadom práce.

6. Žalovaný v rámci prostriedkov procesnej obrany poprel, že by žalobcom predložený súpis prác podpísala osoba oprávnená konať za žalovaného. Podpis na žalobcom predložených listinách nepatrí žiadnemu z majstrov, ktorí by mali konať v mene žalovaného. K zmluvnej pokute uviedol, že ju považuje za dostatočne jasnú a zrozumiteľnú a v čase podpisu zmluvy žalobca nenamietal, že by mu nebolo predmetné ustanovenie dostatočne jasné.

7. Súd vykonaným dokazovaním (listinami predloženými stranami sporu nachádzajúcimi sa v súdnom spise) zistil tento skutkový stav:

7.1. Žalobca ako zhotoviteľ a žalovaný ako objednávateľ uzatvorili dňa 26.04.2023 Rámcovú zmluvu o poskytovaní služieb v súlade s § 536 a nasl. Obchodného zákonníka, na základe ktorej sa žalobca zaviazal vykonávať predovšetkým elektroinštalácie, zámočnicke a montážne práce a to počnúc dňom 02.05.2023 a za podmienok stanovených v osobitných objednávkach.

7.2. Na základe objednávky číslo AA-03-2022 zmluvné strany dohodli cenu 22,- eur/hod. V rámci platobných podmienok bolo dojednané, že nárok na vystavenie faktúry dodávateľovi vzniká po odsúhlasení/podpísaní priloženého súpisu hodín od majstra za každý odpracovaný týždeň a odoslani odpracovaných hodín na email. Splatnosť faktúry bola stanovená na 14 dní od vystavenia a termín realizácie zahájenia prác na 02.05.2023, koniec spolupráce na 01.01.2024.

7.3. Žalobca odpracoval v období od 02.05.2023 do 07.05.2023 pre žalovaného 37 hodín, a to na základe odsúhlaseného súpisu prác (č.l. 13). Dňa 12.06.2023 žalobca vystavil žalovanému faktúru číslo 2023001 za tieto vykonané práce, ktorá po odpočítaní ceny ubytovania (380,- eur) predstavovala sumu vo výške 434,- eur, ktorá nebola uhradená.

7.4. Žalobca odpracoval v období od 29.05.2023 do 10.06.2023 pre žalovaného 60 hodín a to na základe odsúhlaseného súpisu prác (č.l. 54). Dňa 12.06.2023 žalobca vystavil žalovanému faktúru číslo 2023004 za takto vykonané práce v celkovej výške 1.840,- eur, ktorá nebola uhradená.

7.5. Žalobca v lete 2023 kontaktoval nemeckého partnera žalovaného, spoločnosť Heinle Baudienstleistungen GmbH, aby táto uzavrela zmluvu priamo s ním a prisľúbil im lepšie obchodné podmienky ako žalovaný (č.l. 64).

7.6. Žalovaný vystavil dňa 11.09.2023 žalobcovi faktúru číslo 202330227 na sumu 20.000,- eur na základe článku III. ods. 5/ písm. j/ Rámcovej zmluvy o poskytovaní služieb ako zmluvnú pokutu za porušenie zmluvnej povinnosti zákazu kontaktovania klientov žalovaného.

7.7. Žalovaný listom zo dňa 26.09.2023 odmietol zaplatenie zmluvnej pokuty, ktorá podľa jeho názoru nie je dostatočne určitá a zrozumiteľná a preto je v rozpore s § 544 Občianskeho zákonníka ako kogentným ustanovením.

8. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 1 a 2, § 261 ods. 1, § 301, § 536 ods. 1 až 3, § 546 ods. 1, § 548 ods. 1, § 369 ods. 1 a 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „ObZ“), § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) a § 1 ods. 1 a 2 Nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z.

9. Podriadiac zistený skutkový stav pod príslušné právne normy dospel k záveru, že strany sporu uzatvorili zmluvu o dielo podľa § 536 ObZ. Ako nespornú vyhodnotil uplatnenú sumu vo výške 1.634,- eur za odpracované hodiny v rozsahu 97 hodín (37 hodín + 60 hodín) na základe žalobcom predložených tzv. šichtovnic. Žalobca podľa súdu tiež uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k žalovaným namietaným odpracovaným hodinám v rozsahu 32 za celkovú sumu 640,- eur. Prostriedky procesnej obrany žalovaného vo vzťahu k tomuto nároku smerovali k tomu, že žalobca v konaní nepreukázal odsúhlasenie odpracovaných hodín. Žalobca ale v konaní predložil súdu tzv. šichtovnicu (č.l. 54), z ktorej vyplýva jeho 32 odpracovaných hodín v prospech žalovaného.

9.1. K procesnej obrane žalovaného, že predmetnú šichtovnicu nepodpísala oprávnená osoba a teda nemôže byť výkazom prác, aký v svojej praxi používa žalovaný, súd uviedol, že takéto popretie nespĺňa náležitosti podľa § 151 ods. 2 CSP, pretože žalobca neuviedol vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach (kto je oprávnený za neho podpisovať odpracované hodiny a nepredložil súdu vlastný formulár či listinu, ako by odsúhlasenie odpracovaných hodín zo strany žalovaného malo vyzerať). Bez predloženia iného skutkového tvrdenia o žalobcom tvrdených skutkových okolnostiach je popretie účinné iba vtedy, ak ich žalovaný nevie uviesť, pretože ich nepozná. V prejednávanej veci však nemôže byť pochybnosť o tom, že žalovaný musí vedieť kto je za neho oprávnený podpisovať odpracované hodiny žalobcu alebo iných spolupracovníkov. V zmysle objednávky číslo AA-03-2022 to má byť majster, preto bolo povinnosťou žalovaného uviesť, kto bol oprávnený v konkrétnom prípade podpísať výkaz prác žalobcu. Súd preto na takéto popretie zo strany žalovaného neprihliadol. Aj vo vzťahu k tvrdeniu, že tzv. šichtovnica z č.l. 54 je „výkazom práce, ktorý žalovaný nespoznáva“ súd konštatoval, že bolo povinnosťou žalovaného (súd prvej inštancie nesprávne uviedol „žalobcu“, čo možno považovať za zrejmu chybu v písaní – pozn. odvolacieho súdu) predložiť ním používané výkazy práce na preukázanie svojich tvrdení. Navyše, v konaní boli predložené celkovo 3 tzv. šichtovnice, pričom každá mala inú podobu, každá bola podpísaná inou osobou a žalovaný sponchybnil len jednu z nich. Na základe uvedeného považoval súd nárok žalobcu na zaplatenie 640,- Eur za 32 odpracovaných hodín za dôvodný.

9.2. Súd sa v ďalšom zaoberal platnosťou dojednania o zmluvnej pokute v článku III. ods. 5 /písm. j/ Rámcovej zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 26.04.2023. Dospel k záveru, že v zmluve formulovaná povinnosť žalobcu v podobe zákaz kontaktovať klientov žalovaného je platná. Zmluvná povinnosť v tomto ustanovení je dostatočne jasná, určitá a zrozumiteľná. K námietke, že sporné ustanovenie nevymedzuje dobu, počas ktorej má žalobca zákaz kontaktovať klientov žalovaného, súd uviedol, že je nepochybné, že uvedený zákaz sa vzťahuje na dobu platnosti uzatvoreného zmluvného vzťahu strán sporu.

9.3. Preukázané mal súd prvej inštancie tvrdenie žalovaného, že žalobca porušil dojednaný zákaz kontaktovať jeho klientov. Dôkazom o uvedenej skutočnosti bol email od zahraničného partnera žalovaného, v zmysle ktorého žalobca kontaktoval spoločnosť Heinle Baudienstleistungen GmbH za účelom uzavretia zmluvy priamo so žalobcom za výhodnejších podmienok ako poskytoval samotný žalovaný. Žalobca síce v konaní tvrdil, že zahraničného partnera žalovaného kontaktoval len v súvislosti s pracovnými podmienkami a podrobnosťami ohľadne pracovnej náplne, avšak toto tvrdenie v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal a v tejto súvislosti nenavrhol žiadne relevantné dokazovanie.

9.4. V nadväznosti na porušenie vyššie vymedzenej zmluvnej povinnosti si zmluvné strany dojednali zmluvnú pokutu vo výške 10.000,- eur, ktorú súd považoval za neprimerane vysokú. Žalobca totiž mohol kontaktovať klientov žalovaného z rôznych dôvodov, či už vo vzťahu k pracovným podmienkam, potrebami v súvislosti s výkonom práce a podobne. Je to totiž práve zahraničný partner, ktorý sa reálne zúčastňuje na stavbe, kde môžu vyvstať otázky, v súvislosti s ktorými by bolo potrebné zo strany žalobcu kontaktovať práve zahraničného partnera priamo účastného na stavbe, avšak rešpektujúc zmluvnú voľnosť a vôľu sporových strán mal žalobca zakázané kontaktovať klientov žalovaného a to v súvislosti s akýmikoľvek otázkami či potrebami. Zákaz kontaktovať klientov žalovaného bol koncipovaný veľmi široko a preto zahŕňal rôzne situácie a rôzne prípady s rôznou mierou intenzity zásahu do práv

žalovaného. Takto zakotvená zmluvná pokuta žiadnym spôsobom nereflektuje vyššie zmienenú intenzitu zásahu do práv žalovaného, nereflektuje závažnosť dôsledkov porušenia tohto zákazu a rovnako nerozlišuje medzi jednotlivými dôvodmi, pre ktoré došlo k porušeniu tohto zákazu. Tieto dôvody pritom môžu byť pre žalovaného úplne bagateľné a bez akýchkoľvek dôsledkov pre žalovaného, napríklad v prípade, ak by žalobca upozornil klienta žalovaného na nedostatok stavebného materiálu, alebo naopak, výrazným spôsobom môžu zasiahnuť do práv žalovaného. Súd poukázal na skutočnosť, že sporné zmluvné ustanovenie nie je výlučne konkurenčnou doložkou, ako sa to mylne snaží navodiť žalovaný. Ak by išlo o samostatnú konkurenčnú doložku, táto by musela spĺňať predpoklady vymedzené zákonom a judikatúrou, pričom toto sporné ustanovenie tieto predpoklady nespĺňa a v tomto prípade by bolo absolútne neplatné.

9.5. Súd v rámci svojho moderačného práva pristúpil k moderácii zmluvnej pokuty a za jej primeranú výšku považoval sumu 1.000,- eur, ktorá en bloc zahŕňa všetky prípady porušenia zmluvnej povinnosti, od najmenej závažných po tie najzávažnejšie, resp. tie, ktoré žiadnym spôsobom neohrozujú práva žalovaného až po tie, pri ktorých reálne dochádza k porušeniu jeho práv. Súd nespochybnil legitímny zámer žalovaného vyhnúť sa situácii, kedy žalobca ponúkne svoje služby jeho zahraničnému klientovi za výhodnejších podmienok, avšak zmluvnú pokutu vo výške 10.000,- eur vyhodnotil ako neúmerne prísnu, resp. vedúcu k neodôvodnenému prospechu na strane žalovaného. Zdôraznil postup žalobcu, že neohrozil výkon podnikateľskej činnosti žalovaného, žalobca zmluvnú spoluprácu s klientom žalovaného nenadviazal, preto reálne ani nedošlo k žiadnej škode na strane žalovaného. Moderovanú zmluvnú pokutu vo výške 1.000,- eur súd odôvodnil aj dĺžkou trvania zmluvného vzťahu sporových strán, keďže k uzatvoreniu zmluvy došlo dňa 26.04.2023 (resp. k nástupu na pracovisko dňa 02.05.2023), pričom žalobca vykonával dielo pre žalovaného do 11.06.2023, teda len niečo vyše mesiaca. Toto obdobie považuje súd za krátke a priznanie zmluvnej pokuty vo výške 10.000,- eur by prevýšilo právo, ktoré zabezpečuje, viedlo by k celkom neodôvodnenému prospechu oprávneného a znamenalo by neúmerne prísnu a bezdôvodnú sankciu, ktorá nie je nevyhnutná pre naplnenie zabezpečovacej funkcie zmluvnej pokuty. Na základe uvedeného súd ustálil, že záväzok žalobcu zakotvený v článku III. ods. 5/ písm. j/ Rámцovej zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 26.04.2023 predstavuje sumu 1.000,- eur. Vzhľadom ku skutočnosti, že súd považoval uplatnený nárok žalobcu vo výške 2.274,- eur za dôvodný, avšak zo strany žalovaného došlo k započítaniu zmluvnej pokuty na žalobcom uplatnený nárok a súd moderoval zmluvnú pokutu, došlo k započítaniu sumy 1.000,- eur na žalobcom uplatnený nárok, a preto súd žalobcovi priznal sumu 1.274,- eur.

9.6. Úrok z omeškania súd žalobcovi priznal v súlade so zmluvne dojednanými podmienkami v rámcovej zmluve a v objednávke číslo AA-03-2022, v zmysle ktorej je splatnosť faktúry 14 dní od vystavenia. Posledná faktúra zo strany žalobcu číslo 2023004 bola vystavená dňa 12.06.2023 a preto vznikol žalobcovi nárok na úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry, t.j. 27.06.2023. Úrok z omeškania k rozhodnému dňu predstavoval 12 % ročne, avšak žalobca si v žalobe uplatnil úrok z omeškania vo výške 11,75 % z dlžnej sumy, preto mu súd priznal úrok z omeškania v uplatnenej výške odo dňa 27.06.2023. Nárok žalobcu na úrok z omeškania od nesprávne určeného dňa omeškania, ktorý nekorešponduje so zmluvne dojednanými podmienkami, t.j. od 15.06.2023 do 26.06.2023, súd zamietol.

10. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že čiastočne úspešnému žalobcovi (56 %), priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 12 % (56 % - 44 %).

11. Proti výrokom I. a III. rozsudku podal žalovaný včas odvolanie, z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a f) CSP.

11.1. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP videl v tom, že súd nemal prihliadať na nezákonne získaný dôkaz (komunikácia s osobou E. F., získaná pod vplyvom vyhružky) predložený žalobcom v konaní. Žalobca totiž od menovanej osoby požadoval pod hrozbou kontaktovania polície podpísanie dokumentu – výkaz prác (podpísaný niekoľko týždňov od obdobia, kedy sa práce mali údajne vykonať). Súd prvej inštancie po obdržaní uvedenej listiny sa nezaoberal tým, akým spôsobom bol tento dôkaz získaný, hoci to žalovaný viackrát namietal a poukazoval na skutočnosť, že osobu „E. F.“ nepozná a nejde o osobu poverenú na podpisovanie pracovných výkazov v mene žalovaného. Táto listina okrem toho, že bola nezákonná, tak bola pre tento spor irelevantná, nakoľko nemala súvis s nárokom žalobcu voči žalovanému. Ak by súd na dotknutú listinu neprihliadal, žalobcovi by priznal o 640,- eur nižšiu istinu.

11.2. V ďalšom poukázal na formalistický prístup súdu prvej inštancie k uplatňovaniu prostriedkov procesnej obrany v sporovom konaní, ktorý sa výraznou mierou odchyľil od koncepcie tzv. materiálneho civilného procesu (zásada spravodlivej a účinnej ochrany práv – článok 2, zákaz zneužitia práva – článok 5 CSP). Súd je oprávnený vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení, a to aj za tým účelom, aby korigoval nedostatočne substancované popretie skutkových tvrdení protistrany. Uvedený názor sa podľa odvolateľa rozšíril aj do súdnej praxe (poukazujúc na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 24.09.2020, sp. zn. 9Co/79/2020, Ústavného súdu SR zo dňa 28.03.2024, sp. zn. I. ÚS 181/2024 a Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15.02.2018, sp. zn. 16Co/376/2017). Ak mal súd prvej inštancie výhrady k procesnej obrane žalovaného (nepovažoval vyjadrenia žalovaného za účinné popretie skutkových tvrdení žalobcu), tak mal pred vydaním meritórneho rozhodnutia požiadať žalovaného o doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení.

Súd prvej inštancie vyčíta žalovanému, že za účelom účinného popretia tvrdení žalobcu mal predložiť výkaz prác, ktorý žalovaný vo svojej praxi používa. Tento postup súdu je podľa odvolateľa výrazne formalistický, nakoľko výkazy boli predložené žalobcom v prílohe žaloby, preto žiadať žalovaného o opakované predloženie tých istých dokumentov pod sankciou neúčinného popretia skutkových tvrdení je nevhodné a nelogické. Žalovaný popieral iba jeden výkaz, pretože ten v praxi nepoužíva. Logicky nepopieral ostatné dva výkazy, s ktorými žalovaný súhlasil, lebo išlo o výkazy používané žalovaným. Súd prvej inštancie teda mal vedomosť o tom, aké výkazy sa v praxi žalovaného používajú. Túto skutočnosť mal považovať za nespornú, preukázanú, bez ohľadu na to, ktorá strana sporu ju prvá predložila. Tieto nedostatky mali za následok nesprávne zistenie skutkového stavu.

11.4. Z vyššie uvedených dôvodov tak navrhol výrok I. rozsudku zmeniť v časti týkajúcej sa zaplata 640,- eur s úrokom z omeškania vo výške 11,75 % ročne zo sumy 640,- eur od 27.06.2023 do zaplata, vrátane závislého výroku III., alebo rozsudok v uvedenom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie.

12. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok v napadnutých výrokoch potvrdiť ako vecne správny. Tvrdí, že viacerí živnostníci, ktorí vykonávali pracovnú činnosť pre žalovaného, mali dočinenia s rovnakými praktikami, nemali vyplatené faktúry, boli im udelené pokuty. Forma „šichtovnice“ nebola pevne stanovená žalovaným a žalovaný nikdy nenamietal „šichtovnice“ predložené súdu žalobcom. E. F. bol osobou zodpovednou a poverenou za vedenie, za prácu na pracovisku. Žalobca a G. H. pracovali s Tobiasom, ktorý bol poverený za prideľovanie práce na pracovisku. Predmetný dokument bol od neho žalobcom vyžiadaný z dôvodu, že žalobca pôvodnú listinu stratil. Vo whatsapp konverzácií teda menovanému napísal, aby mu podpísal kópiu, pričom voči uvedenému menovaný nikdy nenamietal. Žalobca zopakoval svoju argumentáciu o neplatnosti dohody o zmluvnej pokute z dôvodu neurčitosti, nejasnosti a nezrozumiteľnosti.

13. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolania prejednal podľa § 379 až § 385 CSP, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

14. Keďže odvolateľ uplatnil prípustné odvolacie dôvody, odvolací súd pristúpil k meritórnemu prejednaniu odvolania.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je daný vtedy, ak je na strane súdu taký závažný procesný postup, ktorým sa strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej CSP priznáva, a to v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom stanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Článok 48 ods. 2 Ústavy SR zakotvuje právo každého, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu vo veci konať. Ak fyzická, či právnická osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa stranou sporu so všetkými tomu zodpovedajúcimi právami, ale aj povinnosťami, ktoré z jej postavenia v konaní (žalobca, či žalovaný)

vyplývajú (Nález Ústavného súdu II.ÚS 14/2001, II.ÚS 132/02, III.ÚS 171/2006). Podľa článku 6 ods. 1 CSP strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Ustálená judikatúra ESLP opakovane poukazuje na tzv. princíp rovnosti zbraní (spravodlivé súdne konania), t.j. aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície ako protistranu. Spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj možnosť procesných strán predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby v konaní uspeli, právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom a právo zúčastniť sa pojednávania a ako opakovane judikoval Ústavný súd SR, že súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva zrozumiteľne odpoveď na všetky skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom sporu.

16. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP je daný vtedy, ak má konanie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke, a ktoré nemali v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli inak najavo z hľadiska závažnosti (dôležitosti) zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. CSP o vykonávaní dokazovania.

18. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 CSP a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach.

19. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie zistil skutkový stav a jeho rozhodnutie je v napadnutých výrokoch vecne správne. Odvolací súd si osvojil odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), pričom odvolacie dôvody tvrdené žalovaným v odvolaní, z hľadiska rozhodnutia odvolacieho súdu, nepovažuje za naplnené.

20. Bolo v konaní preukázané, že žalobca vykonával pre žalovaného elektroinštalačné, zámočnicke a montážne práce na základe písomnej rámcovej zmluvy uzatvorenej podľa § 536 ObZ a písomnej objednávky č. AA-03-2022. V konaní sa domáhal zaplataenia faktúr č. 2023001 (vo výške 434,- eur za obdobie 02.05. – 08.05.2023 a 37 odpracovaných hodín) a č. 2023004 (1.840,00 eur za obdobie 29.05. – 10.06.2023 a 92 odpracovaných hodín). Žalovaný v konaní nespochybnil oprávnenosť faktúry č. 2023001. Vo vzťahu k faktúre č. 2023004 považoval za oprávnenú fakturáciu vo vzťahu k 60 odpracovaným hodinám (1.200,- eur) a časť vo výške 640,- eur (32 hodín) neuznal z dôvodu nepredloženia súpisu vykonaných prác za dané obdobie. Ako oprávnený teda žalovaný v konaní považoval nárok žalobcu z predmetných faktúr vo výške 1.634,- eur a poukázal na existenciu svojej pohľadávky voči žalobcovi vo výške 10.000,- eur titulom zmluvnej pokuty (pre porušenie povinnosti podľa zmluvy o dielo) a voči nároku žalobcu vo výške 1.634,- eur si v rámci procesnej obrany formou kompenzačnej námietky započítal sumu 1.634,- eur (časť nároku na zmluvnú pokutu). Z uvedeného dôvodu žiadal žalobu zamietnuť.

20.1. Súd prvej inštancie správne ustálil, že v konaní bol sporným nárok žalobcu vo výške 640,- eur (v rozsahu 32 odpracovaných hodín). Samotný odvolateľ sa v odvolacom konaní domáha zmeny, resp. zrušenia napadnutého výroku I. rozsudku vo vzťahu k nároku vo výške 640,- eur.

21. Súd prvej inštancie vo vzťahu k spornej časti nároku dôvodil, že nepovažoval popretie skutkových tvrdení žalobcu zo strany žalovaného za účinné. Poukázal na tzv. šichtovnicu predloženú žalobcom v rámci repliky, ktorou podľa súdu žalobca uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k namietaným 32 hodinám. Popretie zo strany žalovaného podľa súdu nespĺňalo náležitosti a kvalitatívne nároky podľa § 151 ods. 2 CSP, keďže žalovaný neuviedol vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach. Odvolateľ považoval postup súdu prvej inštancie v tomto smere za prílišný formalizmus a opomenutie potreby aplikácie postupu podľa § 150 ods. 2 CSP.

21.1. K uvedenému odvolací súd uvádza, že v zmysle objednávky č. AA-03-2022 nárok na vystavenie faktúry mal žalobcovi vzniknúť po odsúhlasení/podpísaní priloženého súpisu hodín od majstra za každý odpracovaný týždeň a odoslani odpracovaných hodín na email. Vo vzťahu k spornej faktúre č. 2023004 (resp. jej časti) žalobca svoj nárok preukazoval súpisom prác nachádzajúcim sa na č.l. 13., 2. strana a to len v rozsahu 60 hodín. Vo vyjadrení k odporu proti platobnému rozkazu (v ktorom žalovaný namietal, že žalobca práce v rozsahu 32 hodín v sume 640,- eur nevykonal) žalobca uviedol, že súpis prác mu bol odsúhlasený a elektronicky podpísaný majstrom Tobiasom (priezvisko žalobca nepoznal) zo spoločnosti ESK (predložil kópiu elektronického podpisu v aplikácii whatsapp). Žalobca teda súdu prvej inštancie predložil dôkaz týkajúci sa sporného rozsahu vykonaných prác. Na uvedené reagoval žalovaný tvrdením, že 1. nie je zrejmé, či žalobcom predložená komunikácia prebiehala vôbec so žalobcom; 2. žalovaný osobu E. z ESK nepozná; 3. žalobca v predloženej komunikácii hrozil políciou, ak mu menovaný Tobias nepodpíše požadované dokumenty (ide teda o nezákonný dôkaz), z ktorého navyše nevyplýva súvis s nárokom žalobcu; 4. listina v nemeckom jazyku nie je spôsobilým dôkazom; 5. žalovaný takúto listinu nepoužíva v podnikateľskej praxi; 6. podpis na nej je nečitateľný a nepatrí žiadnemu z majstrov; 7. listina bola vystavená neskôr než bola vystavená faktúra. Následne žalobca na preukázanie nároku vo vzťahu k sume 640,- eur podaním zo dňa 22.04.2024 poukázal na to, že aj ostatné súpisy prác, ktoré v konaní predložil, boli podpísané majstrami alebo ich zástupcami. Dotknuté súpisy prác sa nachádzajú v súdnom spise na č.l 13 na str. 1 a 2. Menovaný Tobias mu podľa vyjadrenia žalobcu sporný súpis prác podpísal aj na papier a potom aj elektronicky (predložil k podaniu aj preklad komunikácie s menovaným, z ktorej vyplývalo, že nevie nájsť súpis, ktorý mu už bol podpísaný a žiadal o potvrdenie tejto skutočnosti).

22. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že popretie skutkových tvrdení žalobcu žalovaným (ohľadom súpisu prác v rozsahu 32 hodín) bolo neúčinné (žalovaný nepreložil iné skutkové tvrdenie o žalobcom tvrdených skutkových okolnostiach, pričom nebola splnená podmienka, že ich nevie uviesť, lebo ich nepozná).

22.1. Totiž v konaní bolo preukázané, že presná forma šichtovnic (ktoré predstavovali v objednávke predpokladanú a v praxi zaužívanú formu odsúhlasovania odpracovaných výkonov, resp. hodín žalobcovi), ktorá bola podkladom pre úhradu faktúr žalobcovi, nebola dohodnutá (resp. stanovená). Šichtovnice, ktoré žalovaný v konaní nespochybnil (na č.l. 13, strana 1 a 2) a na základe ktorých boli žalobcovi úhrady vykonané, mali každá inú formu a boli podpísané inými osobami, bez bližšieho uvedenia, kým presne boli podpísané (resp. že osoby, ktorými boli podpísané, boli poverené alebo splnomocnené žalovaným). Žalovaný v konaní tvrdil, že oprávneným prevziať dielo, bol len on alebo osoba, ktorú tým poveril. No neuviedol, kto bol touto osobou (ním poverenou) a následne (ak by aj tvrdil) toto tvrdenie nepreukázal. Iba tvrdenie, že takouto osobou nebola osoba, ktorá žalobcovi podpísala súpis prác v rozsahu 32 hodín (vo vzťahu ku ktorej žalobca predloženými dôkazmi preukazoval aj súvis s prácami vykonanými pre žalovaného, t.j. že sa súpis týkal prác na stavbe v Munsteri, pre firmu žalovaného, v období od 29.5.do 4.6.2023, čo vyplýva z obsahu súpisu na č.l. 54., str. 2 a z prekladu komunikácie na č.l. 130, str. 2), nie je možné považovať za substancované tvrdenie, voči ktorému by žalobca mohol reagovať substancovaným protitvrdením. Platí, že súd nemá čo dokazovať, ak tvrdenie nie je substancované a nesubstancované tvrdenie sa nedá substancovane poprieť. Je potrebné prisvedčiť, že v praxi je často tenká hranica pre určenie, či je určité tvrdenie (dostatočne) substancované alebo nie, z čoho následne vyplýva správne určenie ďalšieho procesného postupu súdu. Primárne je v zmysle CSP potrebné aplikovať prejednaciu zásadu, z ktorej vyplýva, že dokazovaním sa má preukázať to, čo strany tvrdili a nie zisťovať, čo strany netvrdili a dokazovanie nemá slúžiť strane sporu na to, aby prostredníctvom neho zistila, či existujú skutočnosti v jej prospech. V konaní je súd v zásade limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu a samotné sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy (súd nezisťuje skutočnú pravdu). Určitou prípustnou alternatívou k prejednacej zásade je výzva súdu, aby žalovaný skutkové tvrdenia doplnil. Paušálne nie je možné vopred určiť, v ktorých prípadoch

je takáto možnosť vhodná, správna a prípustná. Spravidla súd vykoná dokazovanie podľa § 185 ods. 2 a 3 CSP; ak od strany nemožno spravodlivo požadovať, aby určité skutočnosti poznala (napr. nemá k dispozícii informácie alebo doklady, nachádzajúce sa napr. v účtovníctve protistrany) a ak má ísť len o primeranú konkretizáciu žalovaným tvrdených skutočností. Do úvahy v tejto súvislosti prichádza aj postup, ktorým súd žalovaného na doplnenie tvrdení nevyzve a neprihliadne na jeho procesnú obranu. Prevažne uvedené riešenie nastupuje v prípade, ak strana sporu uvedie súdu množstvo nesubstancovaných tvrdení, ktoré sa javia ako „nepodložené výhovorky“. Postup súdu pritom aj pri riešení otázky zvolenia ďalšieho procesného postupu musí zohľadňovať v konaní aj hospodárnosť, účelnosť a vyváženosť. Tu odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný mal v konaní vytvorený dostatočný časový priestor, aby na tvrdenia žalobcu vhodným spôsobom reagoval a žalobcove tvrdenia poprel účinným spôsobom, čo však nespravil, keď len jednoducho poprel, že by žalobcom predložený súpis prác bol podpísaný kompetentnou osobou.

22.2. Odvolací súd navyše dodáva, že súd prvej inštancie aj v rámci predbežného právneho posúdenia na pojednávaní dňa 24.07.2024 konštatoval, že popretie zo strany žalovaného považuje za neúčinné. Ak by sa žalovaný bol zúčastnil pojednávania (podaním zo dňa 19.07.2024 vyjadril súhlas s konaním pojednávania v neprítomnosti žalovaného), mohol na predbežné právne posúdenie súdom v predmetnej otázke reagovať a prípadné skutkové tvrdenia doplniť (ak naplnenie odvolacieho dôvodu vidí okrem iného v tom, že súd ho nevyzval na doplnenie alebo korigovanie svojich tvrdení). Oprávnenie zúčastniť sa pojednávania však žalovaný nevyužil.

23. K odvolateľom citovaným rozhodnutiam odvolací súd uvádza:

Krajský súd v Nitre v rozhodnutí sp.zn. 9Co/79/2020, zo dňa 24.9.2020 ozrejmil výklad § 150 a 151 CSP, avšak skutkovo išlo o odlišnú situáciu, konkrétne keď sa žalovaní nezúčastnili pojednávania, čím sa obrali o možnosť vyjadriť sa k skutkovému tvrdeniu žalobcu (ohľadne reálnej deliteľnosti predmetných nehnuteľností a k popretiu tohto skutkového tvrdenia žalobcu), v dôsledku čoho súd vychádzal z nepopretého skutkového tvrdenia žalobcu. Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 16Co/376/2017 zo dňa 15.02.2018 sa rovnako zaoberal skutkovo odlišnou situáciou, keď pristúpil k aplikácii sudcovskej koncentrácie konania bez toho, aby stranu konania upovedomil o predbežnom právnom posúdení veci a prípadne ho vyzval na predloženie rozhodujúcich listinných dôkazov. Súd prvej inštancie síce vyzval žalobcu na doplnenie podstatných a rozhodujúcich skutočností, avšak konkrétne doplnenie vo vzťahu k splneniu povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. v predmetnej výzve neuviedol. Z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. I. ÚS 181/2024, zo dňa 28.3.2024 síce vyplývalo, že dovolací súd (a rovnako aj Ústavný súd), nevideli pochybenie v postupe odvolacieho súdu, ktorý sťažovateľovi prostriedky procesnej obrany uplatniť neumožnil a vykonal dokazovanie nad rámec tvrdení sporových strán, avšak konštatoval, že tento postup bol daný individuálnymi okolnosťami tohto prípadu.

24. Pokiaľ ide o námietku vykonania nezákonného dôkazu odvolací súd sa nestotožňuje s názorom odvolateľa. Z prekladu komunikácie medzi žalobcom a Tobiasom (č.l. 130, 2. strana), ktorý žalobcovi podpísal súpis prác (32 hodín), totiž vyplýva, že žalobca nevedel nájsť menovaným už skôr podpísaný súpis, z ktorého dôvodu ho žiadal (kvôli problémom s platbou od žalovaného) o opätovné potvrdenie súpisu elektronicky alebo v tlačenej forme s podpisom. Po urgenciách žiadosti o podpis súpisu, žalobca menovanému uviedol, že rieši záležitosť s právnikom, prosí ho o podpis, inak sa obráti na políciu. Z uvedeného a v kontexte celej komunikácie nemožno mať za to, že k podpisu došlo pod vplyvom vyhrážky. Slovné spojenie „inak sa obrátim na políciu“ znamená len to, že žalobca využije zákonné možnosti pre riešenie situácie.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa ust. § 77 (ust. § 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa ust. § 427 ods. 1 CSP.

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa ust. § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa ust. § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).